

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl samosoudkyní JUDr. Věrou Balejovou ve věci

žalobce: **T. B.**
bytem
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**
sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 10. 2018, č. j. KUJCK 127686/2018

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

1. Žalobou doručenou dne 27. 12. 2018 Krajskému soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) se žalobce domáhá přezkumu rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 10. 2018, č. j. KUJCK 127686/2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Tábor (dále jen „prvostupňový správní orgán“) ze dne 1. 8. 2018, č. j. P 1269/2016-Kre (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod č. 3 zákona č. 361/2000Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil z nedbalosti tím, že dne 2. 9. 2016 v době kolem 8 : 31 hodin jako řidič osobního motorového vozidla tovární značky X, registrační značky X na dálnici D3 v km 73,600, ve směru jízdy od Prahy na Tábor, kde je zvláštním zákonem stanovena nejvyšší dovolená rychlost do 130km/h, mu v rozporu s ustanovením § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu mu při jízdě v daném úseku byla orgány

Shodu s prvopisem potvrzuje G. K.

policie ČR dálničního oddělení Chotoviny naměřena silničním laserovým rychloměrem MicroDigiCam LTI (dále jen „rychloměr“) rychlost 166 km/h. Při započtení možné odchylky měřícího zařízení ve výši 3%, byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 161 km/h. Tím žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec o 30 km/h a více, za což mu byla podle § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 3 000 Kč a náhrada nákladů řízení 1 000 Kč. Žalobce se domáhá rovněž zrušení prvostupňového rozhodnutí.

2. Žalobce předně namítá, že měření rychlosti neprovedl policista ani strážník, tj. osoba nemající k tomu dle § 79a zákona o silničním provozu oprávnění. Tvrdil to již v odvolání, jako důkaz požadoval výslech policistů, správní orgán však důkazní návrh zamítl, čímž upřednostnil verzi policistů, aniž by k tomu měl důvod, což odporuje principu demokratického státu. Policisté totiž mohou mít na výsledku řízení zájem, jak ostatně potvrdil v obdobné věci i Krajský úřad Královéhradeckého kraje. Skutečnosti obsažené v Oznámení přestupku či Úředním záznamu proto nelze považovat za pravdivé. Žalovaný přitom nesprávně tvrdil, že žalobce neoznačil důkazy na podporu svých tvrzení, neboť důkazem měl být právě výslech policistů. Žalobce je osobou bez právního vzdělání, proč si až po roce uvědomil, že měření rychlosti mohou provést pouze policisté. Tato skutečnost mu nemůže být kladena k tíži, neboť danou informaci nelze považovat za všeobecně známou. Správní orgány tedy nepostupovaly v souladu s § 3 správního řádu, neboť nezjistily náležitě stav věci, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Žalobcovu relevantní námitku v tomto ohledu nevypořádaly a jím navržené důkazy neprovedly, tudíž nebylo potvrzeno, že měření skutečně provedl policista.
3. Žalobce ve vyjádření namítal, že při měření rychlosti došlo k tzv. slip effectu, který negativně ovlivnil výsledek měření rychlosti. Ke slip effectu došlo tak, že byl záměrný kříž zprvu zaměřen na jiné místo, než na konci měření, které trvá přibližně 0,4 sekundy. Takové měření rychlosti je přitom v rozporu s Návodem k obsluze, který společně s doložením originálního videa z měření rychlosti žalobce navrhl provést jako důkaz, kterým by bylo potvrzeno, že se záměrný kříž na začátku měření nacházel na jiném místě, než na jeho konci. Žalobce též poukázal na to, že soudy ve Velké Británii často poukazují na fakt, že lidary neměří správně. Uvedenou argumentaci žalovaný nepřijal. Žalobce proto navrhl provést důkaz doložením originálního videa z měření rychlosti, kterým by bylo prokázáno, kde se záměrný kříž po celou dobu měření rychlosti nacházel. Žalobce tedy uvedl relevantní skutečnosti, které by vedly k prokázání pravdivosti jeho tvrzení. Žalobce tedy namítá, že správní orgány neměly pouze vyslovit pochybnost o existenci záznamu z měření rychlosti, ale měly se v souladu se zásadou materiální pravdy dotázat, zda Policie ČR záznam uchovala. Pokud by ho uchovala, správnímu orgánu by ho kvůli objasnění této věci zaslala. Tento návrh na provedení důkazu tedy rozhodně nebyl ani účelový, ani neopodstatněný. Naopak, kdyby byl tento důkaz proveden, postavil by najisto, kde se záměrný kříž po celou dobu měření rychlosti nacházel.
4. Žalobce se též souhrnně vymezuje k porušení Návodu k obsluze. Namítá, že výstup z rychloměru je pořízen na úplném konci měření rychlosti, které trvá přibližně 0,4 sekundy. Vzhledem k tomu, že bylo měřeno na velkou vzdálenost, není nijak nepravděpodobné, že by se záměrný kříž během měření rychlosti nemohl dostat i mimo měřené vozidlo. Žalobce shrnuje, že námitka ohledně slip effectu, který zapříčinil naměření vyšší než skutečné rychlosti, byla relevantní, stejně jako důkaz doložením originálního videa z měření rychlosti. Správní orgány se s touto námitkou dostatečně nevypořádaly, když ji, stejně jako návrh na provedení důkazu, označily za účelovou. Tvrzení správních orgánů však byla zavádějící. Správní orgány ohledně této námítky nepostupovaly v souladu se zásadou materiální pravdy a neprokázaly stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, čímž porušily § 3 správního řádu.
5. Žalobce v řízení u několika námitek namítal, že došlo k porušení Návodu k obsluze a navrhoval jeho provedení u více námitek jako důkaz, což nebylo akceptováno. S odůvodněním neprovedení tohoto důkazního návrhu se žalobce nemůže ztotožnit. Žalovaný mylně tvrdí, že správnost

výsledného měření není žádným způsobem závislá na způsobu použití užitého laserového měřiče rychlosti. Nutnost postupovat v souladu s návodem k obsluze měřicího zařízení je přitom explicitně stanovena v čl. 29 odst. 2 pokynu ředitele ředitelství služby dopravní policie Policejního prezidia ČR č. 1/2010, kterým se upravuje postup při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích. Pokud při manipulaci s měřícím zařízením člen hlídky nepostupoval v souladu s návodem k obsluze, dopustil se nerespektování uvedeného předpisu, čímž porušil povinnost danou § 45 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů. Důkaz proto byl získán v rozporu se zákonem a je dle § 51 odst. 1 správního řádu nepřípustný. Povinnost postupovat v souladu s Návodem k obsluze vyplývá např. i z vyjádření Českého metrologického institutu, které žalobce přiložil k žalobě a navrhuje jej provést jako důkaz. V daném vyjádření je uvedeno, že Český metrologický institut nemůže garantovat, že je naměřená rychlost správná, pokud bylo měřeno v rozporu s Návodem k obsluze rychloměru. Odkaz, resp. Návod k obsluze, nemusí být na daných webových stránkách aktuální, žalobce daný Návod k obsluze navíc nedokázal dohledat, neboť neumí tak dobře zacházet s počítačem. Správní orgány tedy důkaz Návodem k obsluze měly provést.

6. Dle názoru žalobce žalovaný řádně nevypořádal jeho námitku „*Ke změření rychlosti došlo = měření bylo provedeno v souladu s Návodem k obsluze*“, kterou uvedl v doplnění odvolání, čímž postupoval v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu. Žalobce doplňuje, že z vyjádření Českého metrologického institutu č. 2 a 3 vyplývá, že žádný rychloměr za obsluhu nedokáže ohlídat dodržení Návodu k obsluze, takže rychloměr změří rychlost i pokud je měřeno v rozporu s Návodem k obsluze. Žalobce vyjádření Českého metrologického institutu č. 2 a 3 navrhuje je provést jako důkaz.
7. Další námitkou žalobce zpochybňuje vzdálenost, na kterou bylo měřeno. Žalobce ve vyjádření namítal, že měření rychlosti bylo provedeno mimo vzdálenost optimální pro měření rychlosti dle Návodu k obsluze. Žalovaný proto nemohl konstatovat, že Návod k obsluze byl dodržen, když Návod k obsluze neprovedl jako důkaz a Návod k obsluze se nenacházel ve spise. Dané vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2016, č. j. 7 As 27/2016 – 31. Žalovaný rovněž nemůže citovat z Návodu k obsluze, když Návod k obsluze nebyl jako důkaz proveden. Žalobce též namítá, že bylo měřeno mimo optimální vzdálenost pro měření rychlosti, která je 140 metrů. Žalobce nenamítal, že bylo měřeno mimo maximální vzdálenost pro měření, ale že bylo měřeno mimo optimální vzdálenost pro měření rychlosti, což dle jeho informací, které načerpal z diskuzních fór, mělo vést k naměření vyšší než skutečné rychlosti. Kdyby bylo měřeno mimo nejvyšší dovolenou vzdálenost, ke změření rychlosti by pravděpodobně vůbec nedošlo. Žalobce namítá, že žalovaný tak nevypořádal jeho námitku, neboť žalovaný vypořádal něco, co vůbec nebylo namítáno. Žalovaný tak postupoval v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu, když řádně nevypořádal námitku žalobce.
8. Další námitkou žalobce cílí do úředního značení rychloměru. Ve vyjádření namítal, že rychloměr neměl v pořádku úřední značení. K prokázání daného tvrzení navrhl provést důkaz ohledáním rychloměru. Žalobce namítá, že v době, kdy se byl na rychloměr podívat, ještě nevěděl, že všechny úřední značky musí být nepoškozené. To se dozvěděl až poté, co byl seznámen s právními předpisy, které se daného tématu týkají, jak uvedl ve vyjádření. Kromě toho si žalobce ani nevzpomíná, že ho policisté s Oznámením přestupku seznámili. Žalobce dále namítá, že neměl ponětí o tom, že může požadovat přezkoušení rychloměru. Dané se dozvěděl až po tom, co byl rychloměr opět po roce ověřen, a tedy měl nové úřední značení. Žalovaný však vůbec nevzal v potaz, že žalobce navrhl provést důkaz ohledáním rychloměru. Žalovaný neuvedl, proč nebyl důkaz ohledáním rychloměru jako důkaz proveden. Dle názoru žalobce tak správní orgány postupovaly v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu.
9. Žalobce v doplnění odvolání namítal, že správní orgán odečetl od naměřené rychlosti jistou odchylku, avšak takový postup je nepřezkoumatelný, neboť správní orgán neodůvodnil, z čeho

Shodu s prvopisem potvrzuje G. K.

a jak legitimitu takového postupu dovozuje, jakož ani legitimitu takového postupu neprokázal. Žalovaný se u daného odkázal na dokument Ministerstva dopravy ČR ze dne 4. srpna 2006, č.j. 89/2006-160-LEG/1 - „*Doporučení k jednotnému postupu při řešení přestupků souvisejících s rychlostí jízdy*“, dle kterého měla být odchylka odečtena z naměřené rychlosti správně. Žalobce namítá, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu nelze napravit v rozhodnutí odvolacího správního orgánu.

10. Žalobce v doplnění odvolání namítal, že správní orgán ani u jediného aspektu, ke kterému přihlédl, neuvedl, jaký vliv má to které kritérium na konečnou výši sankce, respektive proč přihlédl právě k takové skutečnosti. Proto bylo dle názoru žalobce rozhodnutí prvního stupně nepřezkoumatelné. Žalobce též namítal, že správní orgán neuvedl jedinou přítěžující okolnost, uvedl pouze okolnost polehčující (že nedošlo ke způsobení škody). Přitom správní orgán nepřihlédl např. k tomu, že bylo dobré počasí, že byl nulový provoz nebo že je odvolatel již řidičem „vyježděným“. To jsou všechno okolnosti polehčující. Žalobce proto nerozumí tomu, proč je sankce 3 000 Kč a nikoli 2 500 Kč. Dle názoru žalobce to bylo tím, že správní orgán nezákonně přihlédl k již zahlazeným přestupkům. Žalobce nepopírá, že by správní orgán neuvedl okolnosti, na základě kterých sankci uložil. Správní orgán však u okolností neuvedl, jaký vliv měly na výši sankce, což je s ohledem na fakt, že správní orgán neuvedl jedinou přítěžující okolnost, nepřihlédl k mnoha polehčujícím okolnostem, a přesto neuložil nejnížší možnou sankci, pochybením. Žalobce poukazuje na fakt, že i sankce, která byla nezákonně uložena ve výši o 500 korun více, než by měla být, je důvodem pro zrušení rozhodnutí, jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2018, č. j. 5 As 182/2016 – 30. Žalobce namítá, že správní orgány nemohou k již zahlazeným přestupkům při ukládání sankce přihlédnout (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2011, č. j. 8 As 82/2010 – 55).
11. Poslední námitkou žalobce vyjádřil nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů svých i osobních údajů právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a navrhl naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.
12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby. Žádnou z uplatněných námitek neshledal důvodnou. K namítanému měření rychlosti neoprávněnou osobou uvedl, že policista byl proškolen, což je podloženo listinným důkazem. Žalobce na podporu svého tvrzení ničeho neuvedl. Měření rychlosti bylo provedeno schváleným a ověřeným rychloměrem, který ovládala pověřená a proškolená osoba. Žalobce svá tvrzení o domnělém slip effectu ničím neprokázal, ani neuvedl žádné relevantní skutečnosti na podporu svých tvrzení. Požadavek na provedení důkazu videozáznamem byl shledán nadbytečným. Návod k obsluze rychloměru je veřejně přístupný a nebylo nutno činit jej součástí spisu či s ním žalobce seznamovat. Správnost výsledného měření přitom není závislá na způsobu použití rychloměru. Základním nástrojem ověření správnosti měření je přitom záznam o přestupku, na kterém je zdokumentováno měřené vozidlo s veškerými potřebnými údaji o průběhu měření. Záznam z měření vozidla žalobce jasně potvrzuje, že uvedené vozidlo bylo v daný okamžik změřeno. Pokud by došlo k pochybení, projevilo by se to na obrazovce měřicího přístroje jako chybová zpráva, což je akceptováno judikaturou. Na měření rychlosti žalobcova vozidla nemá optimální vzdálenost žádný vliv, pokud bylo toto vozidlo změřeno na vzdálenost menší, než je vzdálenost maximální. Co se týče namítaného poškození úředních značek na rychloměru, žalobce měl toto v případě pochybností uplatnit včas, nejlépe do vyjádření k přestupku, což neučinil. Žalovaný proto nepřistoupil k provedení důkazu ohledáním rychloměru. Odchylka rychlosti není promítnuta do rychlosti zobrazené na rychloměru, zohlednit ji musí sám policista. Ze spisového materiálu je zřejmé, že tato odchylka byla stanovena správně, pokud při naměřené rychlosti 166 km/h byla konečná rychlost určena jako 161 km/h. Žalovaný se neztotožňuje ani s namítanou nepřezkoumatelností z důvodu stanovení výše pokuty. Žalovaný nemohl zohlednit skutečnosti uvedené žalobcem, které ze správních spisů nevyplývaly (např. dobré počasí). Žalovaný dodává, že institut zahlazení

je trestněprávním institutem a dochází k němu až na základě podané žádosti, nikoli ex lege, protože jej nelze analogicky aplikovat na správní trestání.

13. Ze správního spisu vyplynuly následující pro věc rozhodné skutečnosti.
14. V oznámení přestupku z místa silniční kontroly se podává, že dne 2. 9. 2016 kolem 08:31 hodin řídil žalobce po dálnici D3 ve směru jízdy od Prahy na České Budějovice osobní vozidlo tovární značky X, RZ X. V km 73,6 dálnice D3 mu byla zaznamenána měřičem rychlosti MicroDigiCam LTI rychlost 166km/hodině, po odečtu odchylky pak rychlost 161km/hodině. Povolená rychlost v místě spáchání přestupku byla stanovena na 130km/hodině. Řidič s přestupkem nesouhlasil. Oznámení odmítl podepsat a k věci se písemně nevyjádřil. K oznámení přestupku je dále přiložen platný duplikát ověřovacího listu rychloměru, z něhož se podává, že uvedené měřicí zařízení bylo ověřeno dne 23. 8. 2016 Českým metrologickým institutem Brno se závěrem, že tento silniční laserový rychloměr lze používat k měření rychlosti za dodržování návodu k obsluze. Platnost ověření rychloměru končí dne 22. 8. 2017. Žalobce byl předvolán na den 8. 12. 2016 na 10:00 hodin k podání vysvětlení, kam se bez náležité omluvy nedostavil. Prvostupňový správní orgán zahájil přestupkové řízení a nařídil na den 9. 1. 2017 na 9:00 hodin ústní jednání, na které se dostavil zmocněnec žalobce Ing. M. J., nechal si vyhotovit kopii spisového materiálu, ale k ústnímu jednání se bez náležité omluvy obviněný T. B. a jeho zmocněnec ing. M. J. nedostavili, tudíž nevyužili možnosti se při ústním jednání podrobněji vyjádřit, případě uvést okolnosti svědčící ve prospěch žalobce. Téhož dne zaslal zmocněnec ing. M. J. v elektronickém podání vyjádření k přestupku, kde artikuloval své námitky. Správní orgán se s nimi vypořádal v rozhodnutí S-META 43990/2016 KS/Kre 9 ze dne 17. 1. 2017, toto rozhodnutí však bylo k odvolání žalobce rozhodnutím žalovaného č. j. KUJCK 46251/2017 zrušeno a věc byla prvostupňovému správnímu orgánu vrácena k novému projednání. Prvostupňový správní orgán pak pokračoval řízení, aby dne 1. 8. 2018 vydal shora označené prvostupňové rozhodnutí, které bylo k odvolání žalobce vypořádáno napadeným rozhodnutím.
15. Krajský soud přezkoumal napadané rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.). Jelikož byly splněny předpoklady dle § 51 s. ř. s., soud rozhodl bez jednání.
16. Žaloba není důvodná.
17. Žalobcovu námitku vytykající, že měření rychlosti neprovedl policista ani strážník, tj. osoba mající k tomu oprávnění ve smyslu § 79a zákona o silničním provozu, soud nepřijal. Žalobce sice tuto námitku uplatnil již v odvolání, nicméně k tomu nesdělil ani nedoložil ničeho na podporu svých tvrzení. Žalovaným proto bylo správně vyhodnoceno, že žalobcovo tvrzení nemůže zpochybnit listinné důkazy jsoucí součástí spisu, z nichž se jednoznačně podává, že měření prováděl policista prap. S. K., který byl k měření řádně proškolen (viz doklad o proškolení uvedeného policisty a úřední záznam informací potvrzující, že měření prováděl označený policista). Výslech policistů by se v tomto ohledu jevil nadbytečným. Pokud měl žalobce po spáchání přestupku pochybnost o identitě osoby provádějící měření, měl to uvést na místě do vyjádření k přestupku, což neučinil, v krajním případě si mohl osobu, které měla provádět měření a o níž měl pochybnost, vyfotit za použití mobilního telefonu. Žalobce však v tomto směru absolutně nic neučinil. Nelze se dovolávat toho, že žalobce je osobou bez právního vzdělání. Jako držitel řidičského oprávnění musí znát dopravní předpisy, a tudíž si musí být vědom, kdo může provádět měření rychlosti, jakou osobou může být v dané situaci kontrolován, dokonce by měl znát i praktický způsob realizace zastavení řidiče hlídkou policie. V takto mezní situaci by tedy musel poznat, že ho kontroluje osoba k tomu neoprávněná. Žalobce však nevnesl do zjištěného skutkového stavu absolutně žádnou pochybnost, jeho tvrzení je vágní a ničím nepodložené. Žalobcem uváděný odkaz na rozhodnutí Krajského úřadu Královehradeckého kraje ze dne 19. června 2017, č.j. KUKHK-14595/DS/2017/SR, není v dané věci příslušný. Žalovanému ani správnímu soudu není bez znalosti kompletního spisovaného materiálu zřejmé, z jakého důvodu je věrohodnost

svědeckých výpovědí policistů v tomto konkrétním případě do značné míry zpochybňována, nehledě na to, že žalovaný ani nadepsaný soud nejsou vázáni rozhodnutími jiných správních orgánů v odlišných věcech. Žalovaný neupřednostnil verzi policistů, pouze nepřijal tvrzení žalovaného, což dostatečně odůvodnil. V tomto ohledu soud neshledal porušení § 3 správního řádu; bylo jednoznačně prokázáno, že měření skutečně provedl policista. Na tom nic nemění ani žalobcem odkázaný nálezný Ústavního soudu, s nímž nelze než souhlasit, ale který dopadá na případy, kdy byla upřednostňována výpověď policistů; tak tomu ovšem v projednávané věci nebylo, jak soud nastínil výše.

18. Soud neakceptoval ani tvrzení, že při měření rychlosti došlo k tzv. slip effectu, který měl negativně ovlivnit výsledek měření rychlosti. V projednávané věci bylo měření rychlosti provedeno schváleným rychloměrem, který byl ověřen Českým metrologickým institutem několik dní před spácháním předmětného přestupku, tudíž je schválen pro používání na území České republiky a způsob jeho užívání je certifikován. Jedná se tedy o měřidlo ve smyslu zákona o metrologii. Rychloměr ovládal proškolený policista, jak plyne z dokladu o proškolení, Záznam o přestupku pak prokazuje naměřenou rychlost a obsahuje veškeré podstatné údaje o průběhu měření. Ze snímku je patrné, že záměrný kříž se nachází na přední části vozidla. Žalobce zpochybňuje přesnost měření tvrzením, že došlo ke slip effectu, aniž by svá tvrzení rovněž prokázal či uvedl relevantní skutečnosti a okolnosti, které by jeho tvrzení mohly podpořit. Žalobce zůstal pouze u tvrzení a požadavků na zcela irrelevantní důkazní návrhy (originální video z měření rychlosti), u nichž jsou důvodné pochybnosti o jejich samotné existenci. Krajský soud se proto ztotožnil se závěrem správních orgánů, že rozhodným důkazem o tom, že předmětný rychloměr bylo možné používat v inkriminované době k měření rychlosti vozidel, bylo platné ověření Českého metrologického institutu. Jak už bylo řečeno, z fotografického snímku č. 1766 založeném ve správním spise (na č. l. 5) je zřejmé, že bylo měřeno příjíždějící vozidlo žalobce, r. z. X, neboť zaměřovací kříž je umístěn na tomto vozidle, a jestliže přístroj jeho rychlost zaznamenal, pak lze jakékoliv pochybnosti o změřené rychlosti vozidla řízeného žalobcem považovat jen za účelové a spekulativní. Jak vysvětlil prvostupňový správní orgán, laserové rychloměry pracují na principu stimulované emise fotonů se stejnou frekvencí a fází, tedy světelným zářením v oblasti viditelného spektra ve formě koherentního a monochromatického paprsku s přímým optickým zaměřením cíle. Laserové rychloměry jsou schopny provádět měření rychlosti na podstatně větší vzdálenost, než rychloměry radarové, přičemž úhel laserového paprsku z okraje vozovky či povrchem nemá pro výsledek měření žádný význam, rozhodným pouze je, aby mezi rychloměrem a cílem nebyla optická překážka, což v daném případě nebyla a záměrný kříž se nachází na přední části vozidla. Nedošlo proto ke vzniku tzv. reflexe. Závěry správních orgánů nemůže zpochybnit ani zcela obecný odkaz na rozhodovací praxi soudů ve Velké Británii. Zásada materiální pravdy z uvedených důvodů porušena nebyla, stejně jako § 3 správního řádu a krajský soud nemá důvod pochybovat o tom, že měření rychlosti vozidla žalobce bylo v dané věci provedeno přesně a nebylo ovlivněno v důsledku žalobcem tvrzeného slip efektu. Nadepsaný soud rovněž upozorňuje na závěr Nejvyššího správního soudu vyslovený v rozhodnutí ze dne 15. 11. 2017, čj. 2 As 191/2017-56: „*Nejvyšší správní soud nemá pochybnosti o tom, že poskytl-li certifikovaný a ověřený rychloměr jednoznačný výsledek měření rychlosti namísto chybového hlášení, došlo fakticky k bezvadnému změřené rychlosti vozidla (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012-27, nebo též rozsudek ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60).*“
19. Soud rovněž nepřijal námitku souhrnně vytýkající porušení Návodu k obsluze, resp. nepřijetí tohoto důkazního návrhu správním orgánem. Žalobce v průběhu správního řízení do vyjádření opakovaně uváděl, že došlo k porušení Návodu k obsluze a navrhoval jeho provedení u více námitkách jako důkaz, což nebylo akceptováno, přičemž prvostupňovým i napadeným rozhodnutím bylo nepřijetí důkazního návrhu odůvodněno. V odvolání žalobce nepřijetí uvedeného důkazního návrhu nenamítal, učinil tak výslovně až v podané žalobě. Žalobce trvá na tom, že žalovaný měl důkaz návodem k obsluze provést. S tím se soud nemůže ztotožnit.

Žalovaný není povinen akceptovat každý důkazní návrh žalobce. Pokud tak neučiní, je povinen tento postup odůvodnit, čemuž prvostupňový správní orgán, resp. žalovaný vyhověl. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 13. 11. 2009, čj. 5 As 29/2009-48, „*správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Pokud má tedy správní orgán za to, že byl dostatečně zjištěn skutkový stav, není povinností navržený důkaz provést. Nezáleží však zcela na libovůli správního orgánu, jakým způsobem s návrhy účastníků na provedení důkazů naloží, neboť správní orgán sice není povinen všechny důkazy navržené účastníky provést, pokud však některé z nich neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí zdůvodnit, proč se tak stalo. Správní orgán je oprávněn, ale i povinen odpovědně vážit, které důkazy je třeba provést, zda je potřebné stav dokazování doplnit a posuzovat důvodnost návrhů stran na doplnění dokazování. Zásada volného hodnocení důkazů neznamená, že by bylo rozhodujícím orgánu dáno na výběr, které z provedených důkazů vyhodnotí a které nikoli a o které opře skutkové závěry a které opomene.*“

20. Z obsahu správního spisu, jakož i samotného rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je zřejmé, že správní orgán prvního stupně měl skutkový stav za dostatečně zjištěný a řádně zdůvodnil, proč neprovedl žalobcem navrhované důkazy. Nelze mu nic vytknout, když dovedl, že ověřovací list vydaný k tomu autorizovaným subjektem a měření provedené proškolenými policisty nemohlo být zpochybněno žalobcem navrženými důkazy. Žalobce provedení návodu k obsluze požadoval k prokázání skutkových zjištění, tedy k tomu, zda měření bylo ovlivněno slip effectem, resp. k ověření, zda bylo měřeno pod nulovým úhlem. Skutková zjištění provedením návodu k obsluze ovšem ověřit nelze, provedení tohoto důkazního návrhu by tedy bylo nadbytečné, a to i s ohledem na to, že žalobce se s návodem k obsluze mohl seznámit, aniž by byl tento návod součástí správního spisu, neboť je veřejně dostupný na níže označených webových stránkách. Žalovaný to konstatoval, když poukázal, že Návod k obsluze resp. Manuál uživatele Systému MicroDigiCam, verze 4.1 cz, ze dne 22. listopadu 2007, vydaný společností ATS - TELCOM PRAHA a. s., telekomunikační společnost, byl ke dni 10. října 2018 v 15:57 hod., resp. ke dni 31. 1. 2019 dostupný na: <https://docplayer.cz/8540740-System-micro-digicam-manual-uzivatele-verze-4-1-cz.html>. Žalobce k tomu namítá, že umí s počítačem zacházet jako průměrný důchodce, tedy mizivě, a návod si nedokázal dohledat. To pro projednávanou věc není rozhodné, zvláště s ohledem na to, že žalobce se narodil roku 1980, což na průměrného důchodce rozhodně neukazuje.
21. Soud se rovněž ztotožňuje s tvrzením žalovaného, že návod k použití rychloměru je především manuálem sloužícím obsluze zařízení k usnadnění zacházení s přístrojem. Schopnost toto zařízení obsluhovat je podložena dokladem o proškolení opravňujícím konkrétního policistu provádět měření. Tento doklad je rovněž součástí správního spisu v projednávané věci a není pochyb o tom, že měření prováděl proškolený policista. Základním nástrojem pro zjištění správnosti měření je pak záznam o přestupku, na kterém je zadokumentováno měřené vozidlo prostřednictvím fotografie z provedeného měření se všemi potřebnými údaji z provedeného měření. K zaznamenání měření dojde pouze v případě řádně provedeného měření. Uvedený záznam je rovněž součástí správního spisu, neobsahuje žádná chybová hlášení a není zde v tomto ohledu žádná pochybnost o správnosti provedení měření rychlosti. Vzhledem k tomu, že policisté jsou v manipulaci s rychloměrem proškolení, nelze sice postup měření v souladu s návodem k obsluze bagatelizovat, v projednávané věci však žalobce nevzněl důvodných pochybností ani relevantních námitek, které by na nesoulad postupu s návodem k obsluze ukazovaly. Žalobce tvrdí, že nutnost postupovat v souladu s návodem k obsluze měřícího zařízení je stanovena v čl. 29 odst. 2 pokynu ředitele ředitelství služby dopravní policie Policejního prezidia ČR č. 1/2010, kterým se upravuje postup při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích. Pokud při manipulaci s měřícím zařízením člen hlídky nepostupoval v souladu s návodem k obsluze, dopustil se dle žalobce nerespektování uvedeného předpisu, čímž porušil povinnost danou § 45 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů. Tato konstrukce je pro soud rovněž nepřijatelná, neboť je opětovně

založena na tvrzení, že policisté nepostupovali při měření správně. Na jakékoli pochybení však neukazuje ani spisový materiál, ani důkazní návrhy, resp. tvrzení žalobce. Nelze se tedy v žádném případě domnívat, že by se jednalo o důkaz získaný v rozporu se zákonem, a tedy ve smyslu správního řádu nepřípustný. Povinnost postupovat v souladu s Návodem k obsluze vyplývá dle žalobce např. i z vyjádření Českého metrologického institutu, který žalobce přiložil k žalobě a navrhuje jej provést jako důkaz. Uvedený důkazní návrh soud nepřijal, neboť se jeví jako nepřínosný. Žalobce k podané žalobě přiložil tři vyjádření Českého metrologického institutu, z nichž pouze jedno se výslovně vztahuje ke stejnému typu rychloměru, jaký byl použit v projednávané věci. Z vyjádření ze dne 14. 8. 2011 se však v žádném případě nepodává, že institut nemůže garantovat, že je naměřená rychlost správná, pokud bylo měřeno v rozporu s Návodem k obsluze rychloměru. Naopak je zde uvedeno, že do pravomoci Českého metrologického institutu nespádá vyjadřovat se k těmto otázkám, resp. že obecně platnou a správnou odpověď na otázku žalobce nelze formulovat. Pokud sám institut, který byl žalobcem dotázán, uvádí, že na žalobcovu otázku nelze obecnou odpověď formulovat, postrádá provedení takového důkazu smyslu. Ani dotaz směřující k případnému navýšení odchylky od skutečné rychlosti při nedodržení návodu k obsluze nedopadá na projednávanou věc, protože opět počítá se situací, že bylo měřeno v rozporu s Návodem k obsluze. Soudu nezbývá než zopakovat, že na to skutková zjištění neukazují. Provedení navrhovaných důkazů se proto jeví jako nadbytečné a neúčelné.

22. Dle názoru žalobce žalovaný řádně nevypořádal jeho námitku „*Ke změření rychlosti došlo = měření bylo provedeno v souladu s Návodem k obsluze*“, kterou uvedl v doplnění odvolání, čímž postupoval v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu. Nekontretizoval však, v jakém ohledu měl správní orgán pochybit; soud takové pochybení obecným přezkumem neshledal, a to ani s ohledem na namítané porušení § 68 odst. 3 správního řádu. Žalobce doplňuje, že z vyjádření Českého metrologického institutu 2 a 3 vyplývá, že žádný rychloměr za obsluhu nedokáže ohlídat dodržení Návodu k obsluze. S tím se lze obecně ztotožnit; současně však platí, že pokud není návod k obsluze dodržen, objeví se na výstupu z rychloměru chybové hlášení. Tomu nasvědčuje i shora citovaný judikát Nejvyššího správního soudu (ze dne 15. 11. 2017, čj. 2 As 191/2017-56). Taková situace v projednávané věci nenastala, výstup z rychloměru nevykazuje žádných vad. K nepřijetí důkazního návrhu v podobě vyjádření Českého metrologického institutu 2 a 3 se soud vyjádřil shora.
23. Další námitkou žalobce zpochybňuje vzdálenost, na kterou bylo měřeno, resp. způsob vypořádání této námítky. Ani tuto námitku soud nepřijal. Není rozhodné, zda bylo měřeno na optimální vzdálenost, důležité je, že byla dodržena vzdálenost minimální a nebyla překročena vzdálenost maximální, jak bylo vypořádáno napadeným rozhodnutím a jak vyplývá ze spisového materiálu. V odvolání žalobce pouze velmi stručně namítl, že bylo měřeno mimo optimální vzdálenost, což žalovaný vypořádal (viz str. 3 napadeného rozhodnutí). Rovněž prvostupňový správní orgán pojednal svým rozhodnutím tvrzení žalobce vyslovená ve vyjádření k podkladům rozhodnutí. Věta, na základě které žalobce namítá nepravdivost a nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí, je vytržena z kontextu prvostupňového rozhodnutí, zasazená do kontextu pak znaky nepřezkoumatelnosti nevykazuje. Návod k obsluze se sice nenachází fyzicky ve spise, podkladem rozhodnutí však je v tom smyslu, že je na něj napadeným rozhodnutím odkazováno, resp. je upozorněno na veřejnou dostupnost tohoto návodu na příslušných shora označených webových stránkách, z nichž bylo vycházeno; žalobce si tedy informace ohledně použitého rychloměru mohl bez velkých potíží vyhledat sám, stejně jako tak učinil správní orgán. Tento postup nelze označit za nezákonný, nepravdivý či nepřezkoumatelný, správní orgán byl oprávněn konstatovat soulad prováděného měření s návodem k obsluze. Není pravdou, že by žalovaný postupoval v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu, když vypořádal něco, co vůbec nebylo namítáno.

24. Další námitkou žalobce cílí do úředního značení rychloměru; ani v tomto ohledu se s ním soud neztotožnil. Soud v první řadě podotýká, že skutková zjištění měl žalobce namítat na místě spáchání přestupku, resp. poznamenat je do oznámení přestupku, což neučinil, když toto ani nepodepsal. Zpětně je nelze ověřit, a zejména nikoli Návodem k obsluze. Ze spisového materiálu se ovšem nepodává, že by v tomto ohledu mohly být jakékoli pochybnosti. Nic neukazuje na to, že by měření rychlosti bylo provedeno rychloměrem s poškozenými úředními značkami. Dle § 11a zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších změn a doplňků, platí, že uživatel stanoveného měřidla (tedy Policie ČR) je povinen na žádost osoby, která může být dotčena nesprávným měřením, požádat o přezkoušení stanoveného měřidla. Český metrologický institut a subjekty autorizované podle tohoto zákona k ověřování příslušného druhu stanovených měřidel přezkouší stanovené měřidlo a o přezkoušení vydají osvědčení, jehož přílohou je zkušební protokol. Ověření je soubor činností, kterými se potvrzuje, že stanovené měřidlo má požadované metrologické vlastnosti. Postup při ověřování stanovených měřidel stanoví ministerstvo vyhláškou. Ověření se deklaruje opatřením stanoveného měřidla úřední značkou nebo vydáním ověřovacího listu nebo provedením obojího. Ověřovací list je v projednávané věci součástí spisového materiálu. Stanovené měřidlo se považuje za vyhovující, pokud má při přezkoušení metrologické vlastnosti stanovené opatřením obecné povahy. Opatření obecné povahy kromě požadovaných metrologických vlastností stanoveného měřidla stanoví i zkoušky při přezkoušení, pokud jsou odlišné od zkoušek při ověřování. Pokud tedy měl žalobce na místě pochybnosti o provedeném měření, měl důsledně trvat na výše uvedeném postupu. Pokud o této možnosti nevěděl, nelze to přičítat k tíži správních orgánů. Důkaz ohledáním rychloměru s časovým zpožděním nemohl zpětně ověřit stav úředního značení v době spáchání přestupku. Pokud si žalobce ani nevzpomíná, že ho policisté s Oznámením přestupku seznámili, měl toto uplatnit již ve správním řízení, ve spisovém materiálu na takové pochybení nic neukazuje a žalobce nepředkládá konkrétních důkazů o tom, že skutečně s uvedeným listinným dokumentem seznámen nebyl. Není pravdou, že žalovaný nevzal v potaz, že žalobce navrhl provést důkaz ohledáním rychloměru. Prvostupňový správní orgán toliko na uvedený důkazní návrh nepřistoupil z důvodů jeho nadbytečnosti, jak pojednal v prvostupňovém rozhodnutí. V tomto postupu nelze spatřovat rozpor s § 68 odst. 3 správního řádu, neboť správní orgány nejsou povinny provést veškeré důkazní návrhy.
25. Žalobce v doplnění odvolání namítal, že správní orgán odečetl od naměřené rychlosti jistou odchylku, avšak takový postup je nepřezkoumatelný, neboť správní orgán neodůvodnil, z čeho a jak legitimitu takového postupu dovozuje, jakož ani legitimitu takového postupu neprokázal. Žalovaný se u daného odkázal na dokument Ministerstva dopravy ČR ze dne 4. srpna 2006, žalobce však namítá, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu nelze napravit v rozhodnutí odvolacího správního orgánu. Ani s touto námitkou se soud neztotožnil. V první řadě soud připomíná, že správní řízení je pojímáno jako jeden celek, nelze tedy namítat, že napadené rozhodnutí nemůže zhojit vady rozhodnutí prvostupňového. Žalovaný naprosto srozumitelně a přesvědčivě vypořádal v tomto směru námitku žalobce, když odkázal na dokument Ministerstva dopravy ČR ze dne 4. srpna 2006, č.j. 89/2006-160-LEG/1 - „*Doporučení k jednotnému postupu při řešení přestupků souvisejících s rychlostí jízdy*“, dostupný na <http://www.mdcz.cz/Dokumenty/Silnicni-doprava/Ridicke-prukazy,Autoskoly/Metodicke-pokyny-Stanoviska-Usmerneni>. Zde je uvedeno, že radary jsou v ČR schvalovány s jednotnou odchylkou +/- 3 km/hod., pokud je zjištěná rychlost do 100 km/hod., respektive +/- 3 procenta při rychlostech nad 100 km/hod. Tato odchylka není promítnuta do zobrazené rychlosti na radaru, zohlednit ji musí sám policista nebo strážník. Byť tedy se výše uvedené týká měření rychlosti radarovými rychloměry, lze dle odvolacího orgánu výše uvedené aplikovat rovněž na měření rychlosti laserovými rychloměry. Pokud tedy silničním rychloměrem MicroDigiCam LTI, byla vozidlu řízeném odvolatelem naměřena rychlost 166 km/hod., tak v souladu s výše uvedeným doporučením ministerstva byla od rychlosti naměřené policistou odečtena možná odchylka měřicího zařízení ve výši 3 %, která se z rychlosti naměřené vždy odečítá ve prospěch

přestupce. Tedy 3 % z rychlosti 166 km/hod., jsou 4,98 km, což je po zaokrouhlení ve prospěch přestupce 5 km. Pokud tedy policisté odečetli z rychlosti naměřené (166 km/hod.), možnou odchylku měřicího zařízení ve výši 5 km/hod., je zřejmé, že vozidlu řízeném odvolatelem, byla jako nejnižší možná rychlost naměřena právě rychlost 161 km/hod. Rovněž prvostupňové rozhodnutí na str. 7 tuto námitku žalobce vypořádává.

26. Nelze akceptovat ani námitku o tom, správní orgán ani u jediného aspektu, ke kterému přihlédl, neuvedl, jaký vliv má to které kritérium na konečnou výši sankce, respektive proč přihlédl právě k takové skutečnosti. Žalobce proto považuje rozhodnutí správního orgánu prvního stupně za nepřezkoumatelné. Žalobce též namítal, že správní orgán neuvedl jedinou přitěžující okolnost, uvedl pouze okolnost polehčující (že nedošlo ke způsobení škody). Přitom správní orgán nepřihlédl např. k tomu, že bylo dobré počasí, že byl nulový provoz nebo že je odvolatel již řidičem „vyježděným“. To jsou všechno okolnosti polehčující. Žalobce proto nerozumí tomu, proč je sankce 3.000 Kč a nikoli 2.500 Kč. Dle názoru žalobce to bylo tím, že správní orgán nezákonně přihlédl k již zahlazeným přestupkům odvolatele. Žalobce nepopírá, že by správní orgán neuvedl okolnosti, na základě kterých sankci uložil. Správní orgán však u okolností neuvedl, jaký vliv měly na výši sankce, což je s ohledem na fakt, že správní orgán neuvedl jedinou přitěžující okolnost, nepřihlédl k mnoha polehčujícím okolnostem, a přesto neuložil nejnižší možnou sankci, pochybením. Žalobce poukazuje na fakt, že i sankce, která byla nezákonně uložena ve výši o 500 korun více, než by měla být, je důvodem pro zrušení rozhodnutí, jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2018, č. j. 5 As 182/2016 – 30. Žalobce namítá, že správní orgány nemohou k již zahlazeným přestupkům při ukládání sankce přihlídnout (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2011, č. j. 8 As 82/2010 – 55).
27. Jak správně uvedl žalovaný, prvostupňový správní orgán na straně deváté a desáté prvostupňového rozhodnutí přezkoumatelným způsobem uvedl okolnosti, které jej vedly ke stanovení výše pokuty. Prvostupňový správní orgán ctil svoji povinnost stanovit výši pokuty na základě zákona a v jeho mezích a při zachování základních práv a svobod. Prvostupňovému správnímu orgánu nelze vytknout, že přihlédl k přestupkům starším 3 let, jestliže tyto jsou uvedeny v evidenční kartě řidiče, pokud tak učinil toliko při hodnocení osoby řidiče, nikoli jako přitěžující okolnost. Nálezací správní orgán přitom při ukládání sankce nemohl zohlednit skutečnosti navrhané žalobcem, neboť ze spisového materiálu nevyplývá, že by v době změření rychlosti žalobcova vozidla bylo dobré počasí či nulový provoz. Ze spisového materiálu rovněž nevyplývá, že by žalobce byl řidičem vyježděným, přičemž okolnost, že žalobce je držitelem řidičského oprávnění od roku 1999, nutně nesvědčí o této skutečnosti. Zákon v projednávané věci umožňuje uložit peněžitou pokutu od 2 500 Kč do 5 000 Kč a zákaz činnosti se uloží na dobu od jednoho měsíce do šesti měsíců tomu, kdo spáchal přestupek v době dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců dvakrát a vícekrát. Žalobci byla uložena pokuta při spodní hranici, tj. 3 000 Kč. Správní orgán tuto výši odůvodnil jednáním nedbalostním, a rovněž tím, že žalobce porušil překročením nejvyšší povolené rychlosti toliko jedno pravidlo silničního zákona. Jako polehčující okolnost ohodnotil, že jednání žalobce nemělo za následek hmotnou škodu a nedošlo k přímému ohrožení života či zdraví žalobce nebo dalších osob. Správní orgán zohlednil také místo a čas spáchání přestupku, včetně případné brzdné dráhy vozidla. Přihlédl rovněž k osobě pachatele, a to zprostředkovaně podle evidenční karty osoby. Konstatoval přitom, že žalobce je držitelem řidičského oprávnění od roku 1999 na sk. AM, A1, B1, B. Do současné doby spáchal pět přestupků v souvislosti s řízením motorového vozidla v provozu na pozemních komunikacích. Uzavřel, že uložení sankce je pro žalobce nepřijemné a úporné, avšak takový účinek je přirozenou a dokonce žádoucí vlastností jakékoli sankce, pokud by tomu tak nebylo, vytratil by se generálně preventivní smysl sankcí. V případě přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod č. 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích je zde potom chráněna především bezpečnost silničního provozu a zejména ostatních účastníků provozu. Na

základě uvedeného prvostupňový správní orgán dospěl k závěru, že žalobce svým jednáním zákonem chráněný zájem ohrozil, a toto dosáhlo takové intenzity, že je nutné jej postihovat normami správního práva trestního. S takovým závěrem se nadepsaný soud ztotožňuje. Uložení sankce v uvedené výši nelze považovat za nezákonné. Krajský soud nesouhlasí s polemikou žalobce stran způsobu odůvodnění a zohlednění zákonných kritérií jako polehčujících a přitěžujících okolností pro vliv na výši pokuty. Správní orgány ctily svoji povinnost stanovit výši pokuty na základě zákona a v jeho mezích a při zachování základních práv a svobod.

28. Poslední námitkou žalobce vyjádřil nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů svých i osobních údajů právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a navrhl naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci. K tomu nadepsaný soud uvádí, že námitka nesouvisí s předmětem řízení, a nepřísluší proto krajskému soudu, aby se k takové námitce vyjadřoval. Požadavek žalobce a jeho zástupce se zcela míjí s předmětem řízení. Krajský soud shledává námitku za neopodstatněnou, neboť žalobce by měl tento nesouhlas adresovat Nejvyššímu správnímu soudu, jestliže má za to, že Nejvyšší správní soud na svých webových stránkách bez souhlasu zveřejňuje osobní údaje žalobce nebo jeho právního zástupce.
29. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. a vychází ze skutečnosti, že úspěšnému žalovanému nevznikly v řízení žádné náklady přesahující rámec jeho obvyklé administrativní činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

České Budějovice 23. srpna 2019

JUDr. Věra Balejová v. r.
samosoudkyně